

Juraj Červenák

ŠTRKÁČ CALLAHAN

ARTIS OMNIS

ŠTRKÁČ
CALLAHAN

© Juraj Červenák, 2020

Cover & Illustrations © Michal Ivan, 2020

Slovak Edition © Artis Omnis, 2020

ISBN 978-80-8201-068-1

JURAJ ČERVENÁK

ŠTRKÁČ
CALLAHAN

Ilustroval Michal Ivan

Artis Omnis

DAŽDIVÁ NOC V BOOT HILLE

Zbrane náhle zmlkli, no dunivá ozvena strelby ešte niekoľko sekúnd vibrovala miestnosťou a rozochvievala mi ušné bubienky.

Vo vzduchu voňal spálený pušný prach. Nieкто by možno pokrčil nosom a nazval to smradom, ale mne to voňalo ako farárovi kadidlo. Z Krásky a Beštie sa dymilo ako z komínov parníka niekde na Mississippi. Hlavnou štyridsaťštvorky som si nadvihol strechu klobúka a pozorne sa rozhlíadol.

Malými okienkami, typickými pre mexické domy, dopadali dovnútra šikmé lúče slnka. V ich ostrom svetle ako roje šantivých mušiek poletovali čiastočky prachu, zvráteného padajúcimi telami.

Mŕtvol bolo dokopy sedem. Ležali medzi poprehadzovanými stolmi a dodrúzganými stoličkami, v kope črepov pod strhnutou policou s hlinenými riadmi, pri výčapnom pulte. Krv, čo z nich vyvierala a naplňala škáry medzi doskami na podlahe, sa rýchlo obaľovala prachom. Z bielych múrov, zjazvených hlbokými stopami po brokoch a projektiloch, sa odlupovala omietka a stekali po nich cícerky tmavej krvi.

Zdalo sa, že je po všetkom. Celá prestrelka netrvala dlhšie, než by jeden stihol vysloviť: „Pôjdete so mnou, živí alebo mŕtvi.“ Rýchlo zarobené peniaze, presne ako to mám rád. Nacvičeným

pohybom som otočil Krásku okolo prsta, pažbou si odhrnul z boku plášť a zastokol revolver do naolejovaného puzdra. Zalomil som Beštiu, vytiahol z nej prázdne nábojnice – duto ťukli na podlahu – a vymenil ich za nové. Jedno trhnutie zápästím a spoločné hlavne s cvaknutím skočili na svoje miesto.

Prekročil som mŕtvolu – podľa zvyšku tváre, čo zostal po zásahu z brokovnice, som ju identifikoval ako Kojota Willyho, vodcu bandy – a pristúpil k pultu. Na jeho prednej časti pribudlo zopár dier lemovaných ostrými trieskami. Dúfal som, že guľky, ktoré to spôsobili, neprevrtali aj krčmára. Vrhol sa za pult, len čo som prekročil prah hostinca.

„Žiješ, amigo?“ zaklepal som Beštiou na poškriabané drevo.

Z druhej strany sa najprv vystrčili dve zdvihnuté ruky, za nimi sa vynorila počerná fúzatá tvár s plešinou orosenou potom.

„Nestrieľať, señor, prosím, ja nič nevidieť a nepočuť...“

Bol som vážne rád, že jediná ujma, ktorú utrpel, boli mokré nohavice. „Nalej mi tequilu, hombre.“

To bola reč, ktorej rozumel. Vyskočil, postavil predto mňa hlinený pohár a mierne roztrasenou rukou ho naplnil z demižóna opletého prútím.

„Gracias.“ Alkohol čertovsky štípal, po piatich dňoch trmácania sa rozžeravenou púšťou som mal pery popraskané ako uschnuté bahno na brehoch Rio Pecos. Tak či tak mi pohárik spravil dobre.

„Čo señor ešte želať?“

Bol stelesnená úslužnosť. No nesprávajte sa zdvorilo zoči-voči skoro dvojmetrovému gringovi, od hlavy po päty v čiernom ako veľký krkavec a s brokovnicou v ruke.

„Mačetu.“

„He?“ vypúľil oči. „Ja nerozumieť...“

„Ale rozumieť. Vari tu nemáš mačetu? Myslel som, že každý Mexičan vlastní mačetu.“

„Ale... načo señor mačeta potrebovať?“ Nasucho preglgol a mimovoľne sa jednou rukou chytil za hrdlo.

„Na tých siedmich je vypísaná odmena,“ vysvetľoval som mu trpezlivo. „Lenže nie tu. V Arizone. Na tejto strane hranice mi za

tie zdochliny nikto nezaplatí ani dolár. A nebude to len preto, že tu cáľujete inou menou.“

Trochu sa mu ulavilo. „Och, ja už rozumiem, señor. Vy potrebovať dôkaz. Ale... načo mačeta...?“ Vzápätí pochopil a ohryzok mu opäť poskočil hore-dolu. „Caramba!“

„Správne. Nebudem predsa trepať na sever sedem mŕtvol.“

Zrejme usúdil, že nebude klásť ďalšie otázky, pretože odpovede sa mu ani trochu nepáčili. Zohol sa, šmátrajúc rukou pod pultom.

Varovalo ma tiché zahrkotanie kdesi za mnou.

Črepy z hlinených džbánov.

„Tu byť mačeta, señor...“ vykukol hostinský spoza pultu.

Schmatol som Beštiu a vrhol sa nabok. Priam som počul dokonálny súzvuk cvaknutia spúšte a kohútika.

Zadunel výstrel.

Gulka prederavila cíp plášte vejúceho za mnou ako nejaká pirátska zástava, roztrieštila pohárik s tequilou a trafila chudáka krčmára rovno doprostred čela. Zátylok mu aj s väčšinou mozgu odletel medzi hrnce a pult zafŕkala krv.

Zdalo sa mi, že padám neprirodzene pomaly, akoby si zemská príťažlivosť odskočila na obedňajšiu prestávku. Ešte vo vzduchu som sa zvrtol a ruka zvierajúca Beštiu sa vymrštila dopredu ako zlostný pes na krátkej reťazi. Stlačil som spúšť. Pravá hlaveň brokovnice so zúrivým zrevaním vychrlila smršť olova.

Bandita, dvíhajúci sa z črepov roztlčených džbánov, práve palcom našahoval kohútik svojho koltu. Výstrel padol, ale už nie jeho pričinením. Broky ho totiž zasiahli do predlaktia a odšklbli mu ruku, akoby bola z papiera. Revolver aj so zvyškom končatiny zovretým okolo rukováti padol na podlahu a vypálil.

Gravitácia sa vrátila do práce. Tresol som na zakrvavené dosky.

Gulka z koltu vydrapila spŕšku triesok z jednej stoličky, s prenikavým zabzučaním sa odrazila od steny a pleskla do mŕtvoly Kojota Willyho pol metra predo mnou. Nebyť Willyho mršiny, pravdepodobne by som ju schytil rovno do ksichtu. To ma našťvalo.

O nešťastnej smrti hostinského ani nehovoriac.

Pozviechal som sa a zbežne si oprášil plášť. Potom som podišiel k banditovi. Sedel chrbtom opretý o stenu, vydával nezrozumiteľné zvuky a vyvaloval buľvy na pahýl svojej pravačky. Z brokmi rozfranforcovaného mäsa trčala rozštiepená kosť a tepna naďaleko čúrала krv. Bol už prakticky mŕtvy, nemusel som naňho plytvať muníciou. Lenže ako som už povedal, vážne ma vytočil.

Beštiu som mu priložil skoro až k bruchu. Obrátil ku mne idiotský pohľad, akoby nechápal, čo robím. Stlačil som spúšť. Musel som na toho chlapa zapôsobiť dôveryhodným dojmom, pretože si pred mnou doslova vylial vnútro. Takmer rozpolené telo s vlhkým zvukom kleslo na podlahu. Usmieval som sa. Síce mi to svinstvo, čo z neho vystreklo, zasvinilo čižmy, ale cítil som veľké zadosťučinenie.

Potom som konečne vytiahol z vrecka na košeli cigaru, zastrčil si ju do kútika úst a prebudil ju k životu zápalkou škrtnutou o dosku prevráteneho stola. Labužnícky som vtiahol dym.

Mal som pocit, že som odviezol kus poriadnej roboty.

Tu na čiare medzi Sonorou a Arizonou je dážd' zriedkavejší ako kňaz v bordeli – hoci som poznal jedného farára v Tucumcari v Novom Mexicu... No, to je jedno. Ako vravím, v pohraničí prší len párkrát za rok, ale keď už k tomu dôjde, tak to stojí za to. Presne ako s tým velebným pánom z Tucumcari. Keď zašiel k Ružovej Cathy a vliezol do postele s nejakou dvanásť, nanajvýš trinásťročnou Indiánkou, jeho híkanie bolo počuť až do saloonu oproti cez ulicu. Vtedy pianista prestal hrať, všetci natrčili uši a chlapi uzatvárali stávky, koľkokrát páter zakričí to svoje „hýýýha!“. Prehral som pekných pár zelených, keďže som ho trestuhodne podcenil.

No aby som stále neodbočoval – lejak v týchto oblastiach je hotová apokalypsa. Rieky – hlavne tie, čo sa práve chystáte prebrodiť – sa naplnia valiacim sa bahnom, ktoré má dosť pary na to, aby so sebou vzalo po vrch naložený voz aj s volským štvorzáprahom. Cesty a ulice – najmä tie, po ktorých sa akurát ponáhláte na sever s vidinou štedrej odmeny a následného prívalu ženských a chľastu

– sa zmenia na blatisté pasce, pripravené zhltnúť vášho koňa až po brucho. Nehovoriac o tom, aké príjemné je cestovať v sedle, keď sa vám z klobúka na chrbát valí hotový Waterwheelsky vodopád.

Keď už lialo pol dňa, mal som toho plné zuby. Iste teda chápete, aká bola moja radosť, keď sa z hnusnej zmesi lejaku a padajúceho súmraku predou mnou zrazu vynorila popraskaná ceduľa s ledva čitateľným nápisom BOOT HILL. Mal som chuť začať mávať klobúkom, strieľať z Krásky do vzduchu a ujúkať pritom ako dáky debilný kovboj.

Poznal som to tu. Boot Hill bolo nevelmi ľudnaté mestečko pár míľ severne od hranice, kde sa dobre darilo hlavne pašerákovi, hazardným hráčovi, štetkárvi a barmanovi. Všetci tu ťahali za jeden povraz – aj keď občas išlo o laso, prehodené cez konár košateho mesquite za mestom, a v slučke na jeho opačnom konci kopal nohami nejaký darebák. To sa však nestávalo príliš často – v Boot Hille považovali zákon za zbytočný luxus, o ktorom z počutia vedeli, že komplikuje životy občanov v iných mestách. Dokonca si za šerifa zvolili chlapíka, na ktorého vraj bola v Texase vypísaná odmena päťsto dolárov za vylúpenie dostavníka spoločnosti Wells Fargo.

Hádajte správne. Mal som to tu rád.

Len čo som minul ceduľu, Raven sa zrazu spätil a hlasno zafňkal. Z mokrého šera predou mnou vybehla nevelká postava. Inštinktívne som siahol po Kráske. Postava len-len že neskočila vraníkovi pod kopytá. Vystrašene zjajkla – žena? –, nohy sa jej pošmykli na mazľavom blate a nebyť toho, že sa pohotovo zachytila rukami, bola by sa, aká dlhá, taká široká, natiahla do riedkej brečky. Bleskovo sa narovнала a vrhla na mňa vystrašený pohľad.

Do pahorkov kdesi za mnou udrel blesk. V bledofialovom svetle sa na kratučký okamih zaleskli jej vytreštené oči. Cíveli z tmavej tváre, lemovanej hrivou kučeravých, ako smola čiernych vlasov. Černoška bola veľmi mladá, určite nemala viac ako sedemnásť rokov. Hneď som pustil pažbu remingtona.

Vzápätí si dievčina vykasala sukne a rozbehla sa kamsi preč.

„Hej!“ zavola som za ňou, no môj hlas pohltilo dunenie hromu.

Bol som z toho paf. Miesto, ku ktorému černoška tak ozlomkrky utekala, som si dobre pamätal. Naľavo od cesty sa dvíhal nevelmi vysoký piesčité pahorok. Ako posledné vlasy na plešatej hlave z neho vytŕčali kríže a náhrobky. Bol to miestny boot hill, *čížmový kopec*. Tak sa v týchto končinách hovorilo cintorínom, pretože tam väčšinou pochovávali tých, čo zomreli obutí. Tunajší boot hill bol obzvlášť malebný. Na temene kopca sa týčil uschnutý strom, ktorý tunajší hrobár, očividne veľký srandista, obvešal lebkami zo starých, znovu otvorených hrobov. Vďaka tomu strom vyzeral ako nejaký indiánsky totem a cmier ako pohanské pohrebisko. Chýry o ňom sa šírili na všetky svetové strany a nenadarmo po ňom pomenovali celé mestečko.

No prečo v tomto prekliatom nečase a navyše za súmraku beží nejaké čierne dievčisko akurát na to strašidelné miesto, to mi nešlo do hlavy.

Tak či onak, zisťovať som to nemienil. Teraz som sa chcel iba posadiť pekne do tepla a prepláchnuť hrdlo poriadne ostrou whisky.

Popchol som Ravena.

„Hej, čo je henten zač?“ preťal hučanie dažďa škrekľavý hlas, na môj vkus čertovsky málo prívetivý.

Už to čudné stretnutie s čiernym dievčaťom mi naznačilo, že v miestnom upršanom ovzduší visia problémy. Keď mi na ulici lemovanej drevenými priečeliami domov zastal cestu asi pätnásťhlavý huf ozbrojených chlapov s petrolejkami a lampášmi v rukách, predtuchy sa rozplynuli a nahradila ich skalopevná istota.

„Pozrite ho!“ zabľabotal opitý hlas. „Celý v čiernom, na vranom žrebcovi... Vyzerá ako Satanáš!“

„Skôr ako Smrtka, haha, nevidíš, aký je vysoký a kostnatý?!“

„Kreténi, radšej sa mu mrknite do ksichtu, či nemá čierny aj ten! Ak hej, rovno ho obesíme aj s tou kurvou!“

„Držte huby!“ zahučal autoritatívny hlas. K Ravenovi pristúpil robustný chlap s hrudou ako kotol lokomotívy a tvárou pokrytou mierne prešedivým porastom. V jednej ruke držal winchestrovku, v druhej kahanec. Jeho svetlo zmenilo vodu crčiacu mi z klobúka na cícerky tekutého zlata.

Vzápätí sa zo sudovitej hrude vydralo dunivé zachechtanie.

„Vy musíte byť slepí ako krtkovia!“ zahulákal na chlapov. „Veď je to Štrkáč. Štrkáč Callahan!“

Odhodlané hlasy sa zlomili. Zatiaľ čo pred chvíľou sa tí tupci prekrikovali jeden cez druhého, naraz sa každý z nich snažil, aby ho bolo počuť čo najmenej.

„Zdravím, šerif Hawks,“ pozdravil som kolohnáta kývnutím hlavy. „Čo to tu organizujete? Lynčovací večierok alebo výročné boothillské zápasy v blate?“

„Prvý odhad bol lepší, Štrkáč,“ zahučala hlava zákona. „Hľadáme jednu čiernu suku. Tuná Billymu Wayneovi poriadne upravila fasádu...“

Strelil som pohľadom po šlachovitom tridsiatnikovi, ktorý mal ľavé líce rozrezané od kútika oka až po bradu. Obväz, ktorým mu dakto ranu napochytre ošetril, už bol načisto nasiaknutý krvou. Billy Wayne zlostne gúlal očami a vycieral pokazené zuby.

„... ale včas zdrhla, prašina,“ pokračoval Hawks. „Len čo ju lapíme, dostane korbáčom po svojom špinavom čiernom chrbte a potom na strom s ňou!“

Spôsob, akým fungovala boothillská spravodlivosť, ma odjakživa fascinoval.

„Nezazrel si ju náhodou, Štrkáč?“ spýtal sa šerif.

Aj keď by mnohí mohli tvrdiť, že som bezzásadový človek, nejaké pravidlá predsa len dodržiavam. Napríklad sa riadim heslom: Nikomu nepomáhaj, ak z toho nič nemáš, a už vôbec nie, ak tým niekoho iného dostaneš do problémov.

„Ani náhodou,“ pokrútil som hlavou. Šerif pokrčil plecami a obrátil sa k chlapom, aby im nakázal pokračovať v hľadaní. Rýchlo som dodal: „Na vašom mieste by som sa na to vykašlal.“

Padol súmrak, o pár minút bude tma ako v rohu, a keď k tomu prirátate ten prekliaty lejak, ech... Za týchto podmienok človek nenájde ani vlastnú riť. O černošku by som sa nestrachoval. Neujde ďaleko. Široko-ďaleko nie je nič len pustatina. Pochybujem, že sa vôbec odváži vzdialiť od mesta. Verte mi, bude schovaná v daktorej stodole či kôlni. Stačí počkať, kým vylezie, a potom si to s ňou môžete užiť.“

Hawks sa na chvíľu zamyslel a potom vážne pokýval hlavou. „To znie celkom rozumne, kamoš. Čo vy na to, chlapi?“ obrátil sa k ostatným. „Nevrátime sa do sucha a tepla? V tejto búrke naozaj nemá zmysel snoriť po tej čiernej koži. Blýskavica je čoraz bližšie, ešte kvôli tej štetke niekoho trafí blesk a upečie mu zadok. Porozhliadneme sa po nej, len čo sa vyčasí.“

Z húfu sa ozvalo súhlasné hučanie. Iba Billy Wayne znovu zagúľal očami a zúrivo sa zaškľabil, až mu spod obväzu vyčvrkla čerstvá krv.

„To teda nie!“ zakrákal. „Lejak-nelejak, nestrpím, aby tu tá dechtová papuľa pobehovala, zatiaľ čo mne cez dieru v ksichte fúka na zuby! Musíme ju dostať a stiahnuť z kože!“

Nikoho tým nepresvedčil. Billy Wayne zjavne nepatril medzi kandidátov na titul najpopulárnejšieho obyvateľa Boot Hillu. Dážď už dávno schladil horúce hlavy, chlapi vytriezveli a túžili sa čo najrýchlejšie vrátiť k poháriku. Na nejakej pobehlici, čo tomu oplanovi upravila vizáž, im prestalo záležať.

„Nadnes ruším pátraciu akciu!“ uzavrel šerif Hawks. „Počkáme do rána. Ty, Billy, ak na tom trváš, môžeš tú špinu hľadať ďalej.“

„Len si daj pozor, aby ti neodfukla aj čosi iné!“ zakričal ktosi z davu.

„Kto to povedal?“ vyštekol Wayne. „Počujete, čuráci? Kto to povedal?“

Ale to sa už všetci hrnuli naspäť k vysvietenej budove, pred ktorou sa na dvoch reťaziach pod čelnou strieškou hompálala doska s nápisom SALOON U BEZRUKÉHO PIŠTOLNÍKA.

Až ma prekvapilo, ako ľahko sa dá manipulovať s bandou idiotov. Možno by som sa mal dať na politiku. Pobavený tou predstavou som klusal k stajni na dolnom konci ulice. Myšlienky mi opäť

zablúdili k čiernemu dievčaťu, vystrašenému na smrť, a k cintorínu. Ešte stále mi to nedávalo žiadny zmysel. A to ma žralo. No zase nie až tak, aby som sa vzdal úmyslu zísť na pohárik.

„Mizerné počasie,“ zašomral som, zložil si z hlavy vodou nasiaknutý klobúk a prstami si prehrabal mokré vlasy.

Bezruký pištoľník bol hostinec ako každý druhý. Tucet stolov, barový pult s veľkým zrkadlom, malé pódium, na ktorom za vrzúkania huslí vyhadzovali nohami a natriasali kozami obstarožné stehnaté pobehlice, a schodište vedúce na poschodie, do kráľovstva všetkých možných i nemožných potešení. Tučného barmana a radodajky predvádzajúce podväzky očividne potešilo, že sa chlapi zase vrátili k pitiu a obchytávaniu traslavého mäsa. Vlastne mi zamestnanci saloonu mohli byť vďační, že som im prihnal naspäť zákazníkov.

„Mizerné je na túto katastrofu slabé slovo.“ Hawks do seba kopol pohárik s pančovanou brandy a pohodlne sa rozvalil na stoličke, až operadlo nebezpečne zaprašalo. „Dávno si sa tu neukázal, Štrkáč. Odkiaľ vlastne ideš? A čo máš, dopekla, v tom vreci, čo so sebou stále vláčiš? Ňuchám akýsi podozrivý smrad. Nesieš si tam špinavé spodky?“

Mrkol som na vak položený pod stolom.

„Nie,“ uškrnul som sa. „Je to Kojot Willy a jeho kumpáni. Našiel som ich v jednej zablšenej mexickej diere tri dni jazdy južne odtiaľto.“

Ticho sa šírilo saloomom ako vlna po jazere, doprostred ktorého niekto šmaril tehlu. Zmeravel som s poldecákom priloženým k ústam. Hneď mi došlo, že som to povedal príliš nahlas a že sa to dostalo k ušiam, ku ktorým sa to dostať nemalo.

„Doriti,“ vzdychol Hawks do hrobového ticha. „Toto vyzerá na problém, Štrkáč.“

Preletel som saloon ostrážitým pohľadom. Okamžite som zisťoval, kto bude zdrojom ťažkostí. Spoza stola, pri ktorom sa mastil poker, sa začal dvíhať pomenší, avšak lasicovito pružný chlapík

so smiešnym cylindrom na hlave. Ani mi ho nemuseli predstavovať. Tá podoba priam bila do očí.

„Toto si navždy zapamätám,“ povedal s pohľadom upretým na karty vo svojej ruke. Tvár mal kamennú a oči prázdne – buď to bol skvelý hráč, alebo absolútny chumaj. „Dve sedmičky a dve kráľovné. Vždy, keď dostanem do ruky takéto páry, v duchu si uctím pamiatku svojho brata, zamordovaného nejakým skurveným lovcom hláv.“

Zahrkotali stoličky a priestor medzi mnou a lasicou sa začal vyludňovať.

„Počuj, Sturges,“ skúsil to Hawks, ale pre istotu vzal zo stola fľašu s brandy a rýchlo sa odo mňa odtiahol, „možno by nebolo na škodu ešte to zvážiť. Toto je totiž Callahan. Štrkáč Callahan. Stavím sa, že si už o ňom čo-to počul.“

„To si piš,“ prikývol Sturges a položil karty na stôl. „Dostalo sa mi do uší, že vraj nie je veľmi rýchly.“

Uznávam, tento chýr mal niečo do seba.

Sturges tasil, bol fakticky ako blesk, novučička štyridsaťštvorka sa doslova zmenila na lesklú šmuhu. Zadunel výstrel. Gulka vyryla brázdou do stola asi desať palcov od môjho lakťa. Vo vzduchu zavírali triesky.

Prevrátil som do seba poldecák. Tá brandy nebola bohviečo.

Sturges druhýkrát zlostne stlačil spúšť. Gulka mi zabzučala popri ľavom uchu. Položil som pohárik a siahol po remingtone.

Sturges zanaďoval, schmatol kolt oboma rukami, zdvihol si ho pred oči a starostlivo zamieril. Vonku sa zablysko a oknami sa do šenku vlialo modrasté svetlo.

Kráska si znechutene odplula. Sturges naraz stuhol, spustil ruky a začudovane sa pozrel na dymiacy revolver. Nedokázal pochopiť, prečo netrafil. Chvíľu tam stál, zatiaľ čo mu z diery uprostred hrude v pravidelných intervaloch vystrekovala krv, potom sa zvalil tvárou na stôl. Okrúhla doska vystrelila do kolmej polohy a Sturgesovo padajúce telo zasypali mince, bankovky, žetóny a karty.

O rýchlom taseaní sa toho veľa narozprávalo. Drísty. Kamoš Wyatt Earp, čo robí šerifa v Dodge City, by vám potvrdil, že na rýchlosti hovno záleží. Omnoho dôležitejšie je mať presnú mušku.

Dym sa pozvoľna rozplýval. Saloon opäť zahučal, hostia sa vracali na svoje miesta, husle zaškripotali, štetky rozvibrovali šunky. Hawks sa prisunul naspäť k stolu a z fľaše, ktorú stále chránil vo svojej medvedej labe, doplnil môj i svoj pohárik. Lásypylne som zasunul Krásku do puzdra a chopil sa drinku. Po očku som sledoval hráčov pokru, ako svojho spolustolovníka Sturgesa vlečú za ruky a nohy ku dverám. Ťahala sa za ním krvavá čiara.

„Tak či tak to bol falošný hráč a oškľbal tunajších chlapov o nekresťanské peniaze,“ utrúsil šerif a tým bol celý incident oficiálne uzavretý.

„Nebola naňho vypísaná odmena?“ Vždy som sa snažil uvažovať pragmaticky.

„Tuším áno,“ pátral Hawks v pamäti. „Ale nič extra. Najviac dvesto dolárov.“

„Lepší vrabec v hrsti... Nenašla by sa tu mačeta? Alebo aspoň sekáč na mäso?“

Hromotľcky muž zákona sa zachechtal. „Žiaden strach, na jeho makovicu máš plné právo, nikto ti ju nevezme.“

Odchlipol som si z pohárika. Tá brandy vážne chutila, akoby ňou niekto vydezinfikoval hnisavú ranu. „Tak ako to vlastne bolo s tou černoškou?“ nadhodil som ledabolo.

„Aby ju lepra zožrala, kurvu čiernu,“ odpľul si Hawks na dlážku. „Prišla sem pred dvoma týždňami v zásielke mäsa z New Orleansu, aj so svojou staršou sestrou. New Orleans je vraj teraz nóbl mesto a v bordeloch sú v móde Európanky a šikmoočky. O černošky prestal byť záujem, tak ich posielajú preč. Tie dve doviezli k nám.“

Pozoroval som slinu, čo sa mu zachytila vo fúzoch pod spodnou perou a pomaly sa plazila dolu, zanechávajúc za sebou lesklú stopu ako slimák.

„Všetko bolo okej, negerky držali huby a poslušne podržali každému, kto mal záujem. Až do dnešného poobedia. Billy Wayne,“ kývol hlavou ku kostlivcovi, ktorý stál pri pulte a hádzal do

seba jednu whisky za druhou, „utřžil celkom slušné prachy za dodávku starých hrdzavých sharpoviek pre jedného z tých samozvaných mexických generálov, čo rabovačky a podrezávanie krkov nazývajú revolúciou. S napakovanými vreckami pricválal do mesta, a keď sa dopyčul, že do bordelu dorazil nový tovar, dostal chuť na tmavé mäsko. A keďže mal vážne dosť prachov, vzal si na izbu obe sestry. Najprv začal obrábať tú mladšiu, lenže sa do toho príliš vložil, trochu ju priškrtil, začala kopat nohami a bľačať, kurva nevďačná, nuž ju zľahka prepleskol. Potom už to šlo rýchlo. Staršia čierna papuľa chcela svoju sestru ratovať a snažila sa z nej Billyho strhnúť. Použila pritom nechty, tak sa Billy právom naježil, vytiahol svoj lovecký nôž a sekol negerku do gágora, dobre že jej neodfaklil hlavu. Nato tá mladšia vyskočila z postele, rozbila prázdnu fľašu od brandy a črepom upravila Wayneovi ksicht. Padol na posteľ, krv z neho striekala ako z prasata a kým sa spamätal, filcka bola preč. To je celá história.“

Muži, čo vyniesli z baru mŕtvolu Kojotovho brata, sa akurát vrátili, utierajúc si ruky do viest a košiel. Dali dokopy stôl a pokračovali v hre, akoby sa nič zvláštne neprihodilo.

„A ako ste vyriešili tú vec s podrezanou štetkou?“ spýtal som sa.

„No ako?“ mykol šerif plecami. „Je to len zničený tovar. Billy vyplatí tuto Fatmouthovi, majiteľovi podniku, päťdesiat dolárov, a tým je celá vec vybavená.“

Už som v tom mal jasno. Toto nebolo východné pobrežie a Hawks nebol žiadny Abe Lincoln. Strčil som si do kútika úst cigaru. „Ako sa tá černoška vlastne volá?“

„Tá, čo rozfašírkovala Billymu ksicht?“

„Uhm.“

„Počkaj,“ zamyslel sa Hawks. Slina už mu stiekla na hruď a vsiakla sa do prepotenej košele vedľa mierne zájdenej hviezdy. „Človeče... ja ti ani neviem. Pochybujem, že to vôbec niekto vie. Tie dve väčšinou gagotali nejakou strašnou hatlaninou, ktorej nikto nerozumel. Znelo to, ako keď rozprával Francúz Johnny. Pamätáš sa na Francúza Johnnyho, toho, čo lovil apačské skalpy?“

„Iste. Takže francúzština. Logicky, v New Orleanse vraj čierni rozprávajú skomolenou francúzštinou.“

„O tom ja nič neviem. Ale nebudeme sa predsa celý večer bavíť o prašivej a už teraz prakticky mŕtvej čiernej kurve, nie? Čo nového na severe? Počul som, že v Gilskej púšti sa zahniezdila veľká banda desperádov pod vedením Jednookého Quentina...“

Kým som mu to stihol potvrdiť, vonku sa ozval uši trhajúci rachot a oknami dnu vtrhlo také jasné svetlo, že som musel prižmúriť oči. Modrofialová žiara však nezhasla okamžite, ako sa na slušne vychovaný blesk patrí, lež ďalej pulzovala ulicou, šľahala do okien a rozhadzovala po bare ostro rysované tieň ohúrených Boothillčanov. Rachot neustával, odhodlane útočil na ušné bubienky. Znelo to, akoby niekto páral nebo. Okenné tabule drnčali a mocný poryv ľadového chladu zalomcoval lietacími dverami. Po chrbte mi prebehli zimomriavky.

Trvalo to asi štvrt minúty. Potom naraz svetlo zhaslo a ten ohlušujúci praskavý zvuk doznieval vo vzdalujúcom sa hrnení. Zvonilo mi v ušiach, akoby som dostal po hlave pažbou pušky na bizóny.

„Čo to, kurva, bolo?“ zakliol ktosi do ticha.

„Guľový blesk?“ skúsil barman Fatmouth.

„Hovno guľový blesk,“ osopil sa naňho Billy Wayne.

„Tak čo teda?“

„Cítili ste ten chlad?“ zachrčal Hawks. „Doparoma, ešte teraz sa trasiem. Akoby na mňa siahla Smrťka.“

To bolo celkom výstižné. A všetci ostatní to cítili presne tak isto. Hrobové ticho to potvrdzovalo. Sedeli sme ako pripečení. Potom Fatmouth vyliezol spoza pultu a zamieril k lietačkám.

„Ja vám vravím, že to bol guľový blesk,“ šomral si popod nos. „Just sa idem pozriem, či niekde nehorí.“

Vyprevádzali sme ho pohľadmi. Tučniaka delili od dverí sotva tri metre, keď na verande pred vchodom zrazu zaduneli kroky a do baru vošiel Sturges.

Jednoducho sa vrátil.

Tvár mal bielu, pery mu už modreli, oči načisto prevrátené, takže z nich bolo vidieť iba belmo. Odev mal zababraný zmesou

blata a vlastnej krvi. A všimol som si ešte čosi. Jeden pramienok mokrých vlasov, uľahnutých na lebke, mal prilepený k očnej bulve. Napriek tomu ani nemrkol. Tu zjavne čosi nebolo s kostolným poriadkom.

„Ty, Sturges,“ usmial sa krčovito Fatmouth. „Si v poriadku?“

Podľa toho, ako bleskovo sa ten bastard pohol, bol v lepšej forme než pred návštevou mojej guľky v jeho hrudníku. Skočil na krčmára, oboma rukami ho zdrapil za hlavu a rozšklabil ústa. Nechcelo sa mi veriť, že niekto môže otvoriť hubu tak naširoko bez toho, aby si vykĺbil sánku. Fatmouth zvriskol. Sturgesove zuby sa nemilosrdne zaborili do barmanovej plešiny. Zaznel odporný praskot. Tučné telo sa zmietalo v krči. Sturges vytrhol z Fatmouthovej hlavy kus lebky a vyplul ho. Z diery vytryskla krv a začliapala Sturgesov biely ksicht. Krčmár ešte stále jačal. Prestal, až keď Sturges vrazil do rany kľbovité prsty a vyšklbol z nej bledý chuchvalec mozgu. Ten si strčil do úst a začal ho oduševnene žuť ako tú najfajnovjšiu maškrtu. Fatmouth, visiaci v jeho lavačke, už iba slabo triasol nohami a chodidlá špičkami kreslili kliky-háky do prachu na dlážke.

Saloon stále pripomínal voskové panoptikum. Prvý pohyb, ku ktorému medzi prítomnými došlo, boli prudké predklony v krčovitých záchvatoch dávenia. Čľapot zvratkov akoby bol tým povestným lusknutím prstov, ktoré ma prebralo z hypnózy. Vytiahol som Krásku a strelil Sturgesa do ľavého zápästia. Vyprskla krv a úlomky kostí. Z takmer odtrhutej dlane mu vyklzol Fatmouth a s dunením sa zvalil na podlahu.

Sturges prestal žuť. Pozrel na svoju zmasakrovanú ruku. Potom obrátil pohľad ku mne. A vykročil k nášmu stolu.

Pažba remingtona ma znova kopla do dlane. Guľka prevrtala Sturgesovu hrud', a keď vyletela spomedzi lopatiek, vzala so sebou krvavú húžvu, veľkú ako päšť. Trhlo ním, no hneď zase nabral rovnováhu a šiel ďalej.

Hanbím sa to priznať, ale v tej chvíli som stratil nervy a v rýchlom slede som doňho vypálil všetky zostávajúce guľky. Aj Hawks tasil kolt a vyprázdnil do pochodujúcej mŕtvolky celý bu-bienok. Krv čliapala z Sturgesa na všetky strany, no okrem toho,

že si trochu zatancoval a cez jeho hrud' bolo teraz vidieť stenu za ním, to nemalo žiaden výraznejší efekt. Kráčal ďalej. Barom preletela vlna paniky, bolo počuť rachot prevracaných stoličiek, škrek ženských, kliatby a dávivé zvuky. Hawks vyskočil a pritom, ako cúval, snažil sa znovu nabiť kolt.

Zostal som sedieť – ani neviem, či to bol prejav chladnokrvnosti, alebo som jednoducho stuhol od úžasu. V každom prípade som nestratil duchapritomnosť. Sturges už bol celkom blízko a naťahoval po mne ruky – z tej rozsračkovanej na mňa frkala krv, studená a plná chuchvalcov ako skysnuté mlieko –, keď som z koženého úchytu na ľavom stehne vytrhol Beštiu, strčil mu spílené hlavne pod bradu a naraz stlačil obe spúšte.

Nemusím vám vysvetľovať, čo s ľudskou hlavou urobí výstrel z brokovnice. Bolo to, akoby sa na bar zniesol biblický krvavý dážď. Rôsolovité kúsky mozgu a úlomky lebky zasypali polovicu miestnosti. Bezhlavé telo sa sklátilo na mňa, no zachytil som ho zdvihnutou nohou a prudkým vykopnutím ho od seba odstrčil. Zrútilo sa na jednu z prevrátených stoličiek a načisto ju rozdrúzgalo.

„Doriti, doriti, doriti!“ klial voľakde za mnou šerif Hawks.

Čo najrýchlejšie som Beštiu znova nabil a obrátil ju proti Sturgesovi.

Mŕtvola sa však nehýbala. Krv z nej vyvierala so zvukom, ako keď niekto žuje tabak a pritom crká cez zuby močku.

„Čo to malo, kurva, znamenať?!“ spýtal sa Billy Wayne zachrípnuto.

Namiesto odpovede sa ozvalo zlovestné mrmlanie.

Vyskočil som zo stoličky ako uštipnutý škorpiónom. Zvuk totiž vychádzal spod stola. Vytreštil som oči. Vreco s hlavami banditov sa mykalo ako plné mačiat. Len namiesto mraučania a prskania sa ozývalo hnusné bľabotanie. Znelo to, ako keď sa niekto snaží čosi povedať, ale nemá pľúca, aby mu vzduch mohol rozoznieť hlasivky.

Pozreli sme sa s Hawksom jeden na druhého. A vzápätí sme obaja namierili na vreco búchačky, on kolt, ja brokovnicu, a spustili palbu.